

Za mostem v úzké ulici
je krámek zdálky vonící
meduňkou, rdesnem skořicí,
ale hlavně - áááách jó...

Léta, snad z úcty k tradici,
kupuji celou krabici.
Přes ni i papír balicí
cítím, že řekneš - ááách jó,

Ty jsi má
levandulová,
úplně celá celičká levandulová,
nadherně levandulová,
u-hm, levandulová.

Ne vždycky vařím dobroty
a občas mívám teploty
a nekapu ti do noty
a často vzdychám - ááách - jó.

Sotva však cinkneš za vraty,
otevřu, koukám, no a ty,
upadáš vesměs v záchvaty
a vždycky voláš ááách - jó,
Ty jsi má
levandulová,
nadherna levandulová,
famózně levandulová
u-hm, levandulová.

Už dobře pětadvacet let
si honem běžíš přivonět
a dřív, než začneš vyprávět
cos viděl, šeptáš ááách - jó.

Mívám chuť žárlit na ten květ.
To ovšem znáš už nazpaměť:
Ať uschlé lístky vezme čert
říkáš, i bez nich - ááách jó,

Budeš má
levandulová,
úplně levandulová,
famózně levandulová,
u-hm, levandulová.